

Βόλος 10 Οκτωβρίου 2019
Του Σεραφείμ Αθανασίου
«ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΖΩΗ,ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΕΣ
ΑΝΑΠΟΛΗΣΕΙΣ»

(Ρόδος-Παρανέστι- Αργαλαστή Πηλίου)

Προ ημερών και συγκεκριμένα στις 22-9-2019 για λόγους κοινωνικούς χρειάστηκε να μεταβώ στο Λαύκο Πηλίου και να παραστώ σε μνημόσυνο της Μαρίας Βαμβακά, πεθεράς του γιού μου Χρήστου η οποία, προ 40 ημερών αυτή η Άγια γυναίκα, μας άφησε χρόνους, πηγαίνοντας να συναντήσει τον σύζυγό της Τριαντάφυλλο που και εκείνος πριν χρόνια έφυγε από κοντά μας .

Δεν οδηγούσα και από το κάθισμα του συνοδηγού κατά τη διαδρομή, με περισσότερη άνεση, απολάμβανα τα όσα έβλεπαν τα μάτια μου και αυτά ήταν τόσα πολλά που με είχαν συνεπάρει και κοίταζα, κοίταζα , χωρίς τελειωμό!

Πανέμορφα τα χωριά του Πηλίου και στον όποιο επισκέπτη δίνουν μια νότα χαράς και αν είναι Χριστιανός κάνει το σταυρό του και ευχαριστεί το Θεό, για την απλοχεριά του.

Δεν είμαι Βολιώτης όμως εδώ μένω 54 τώρα χρόνια και ποτέ δεν μετάνιωσα επειδή, μετά την αποστρατεία μου από το Σώμα της Χωροφυλακής, διάλεξα αυτή την περιοχή για να ζήσω τα υπόλοιπα της ζωής μου χρόνια.

Και είπα δεν μετάνιωσα παρά τις πρώτες μου αντιρρήσεις όταν, προ πενήντα και πλέον χρόνων (1965), μέσα στην καρδιά του χειμώνα (Γενάρης μήνας) χωρίς υπηρεσιακή αφορμή, με διαταγή του Υ.Δ.Τ από τη Ρόδο, στην οποία για πολλά χρόνια υπηρετούσα, και για «υπηρεσιακούς λόγους»-έλεγε η τηλεγραφική διαταγή-έπρεπε αμέσως να φύγω για Παρανέστι Δράμας, προκειμένου να αναλάβω την εκεί Διοίκηση του Σταθμού Χωροφυλακής.

Φίλοι αναγνώστες, επιτρέψτε μου παρακαλώ να αναφερθώ

σε εκείνες τις αλησμόνητες θύμησες. Ως Ανθυπασπιστής υπηρετούσα στο Β' Αστυνομικό Τμήμα Ρόδου και το πρωί της 25-1-1965 ο Γραμματέας του Τμήματος, Ενωμοτάρχης Αντωνίου Βασίλειος, κατ' εντολή του Αστυνόμου μας, μου δίνει Φύλλο Πορείας που έλεγε. Για υπηρεσιακούς λόγους διατάσσομαι να παρουσιαστώ στο Σταθμό Χωροφυλακής

Παρανέστι--Δράμας «εις ου την δύναμη τοποθετείται»- έλεγε το Φύλο Πορείας- ίνα χρησιμεύσει ως Διοικητής αυτού»...

Σκέτη τρέλα και παρ
ολίγο να πάθω εγκεφαλικό.

Πήγα στο Αστυνομό, Μοίραρχο Μυλωνάκο Νικηφόρο και, αναστατωμένος, τον ρώτησα γιατί φεύγω. Μου απάντησε ότι δεν γνώριζε την αιτία.

Πήγα στο Διοικητή Διοικήσεως Ζήσιμο ? και πήρα την ίδια απάντηση. Έτρεξα στον Ανώτερο Διοικητή Συν/ρχη Παπαπελεκάνο Οδυσσέα που είχε τέλεια άγνοια όμως κατάλαβα ότι μου έλεγε αλήθεια γιατί μπροστά μου πήρε τηλέφωνο στο Αρχηγείο και ρώτησε για την αιτία μεταθέσεώς μου παίρνοντας την απάντηση

πως, είναι διαταγή του Υπουργού.

Μέσα λοιπόν στην καρδιά του χειμώνα σαν κλέφτης και χωρίς να χαιρετίσω κανένα φίλο άφησα την οικογένεια και στις 27 Ιανουαρίου 1965 παίρνοντας το καράβι τράβηξα για Πειραιά, ακολουθώντας τη μοίρα μου.

Κατά την διάρκεια του ταξιδιού χιλιάδες οι σκέψεις και σωρό τα χωρίς λύσεις

2019 .Το κάποτε, αλλά και τώρα που είναι κλειστό, συμπαθητικό αυτό σπίτι, στην Αργαλαστή-Πηλίου, για πολλά χρόνια, όπως και τα 1965 και 1966 που εγώ ήμουνα Αστυνόμος, το χρησιμοποιούσαμε ως Αστυνομικό Σταθμό.

σενάρια και φτάνοντας την επομένη(28-1-1965) στον Πειραιά μια φευγαλέα σκέψη πέρασε από μυαλό μου και, χωρίς δισταγμούς, ν' άμε σε λίγο μπροστά στον Αρχηγό Χωροφυλακής, Στρατηγό Παναγιωτακόπουλο Νικόλαο τον οποίο κάποτε τον είχαμε στη Ρόδο, Ανώτερο

Διοικητή.

-Κύριε Αρχηγέ το και το. Και εκείνος σχηματίζοντας κάποιον

2019 .Το σπίτι στην Αργαλαστή στο οποίο για 2 χρόνια έμεινα με την οικογένειά μου 1965-1966 τότε που υπηρετούσα εκεί ως Αστυνομικός Σταθμάρχης.

αριθμό τηλεφώνου: Ο Αρχηγός είμαι. Συνεπεία της υπ αριθμόν τάδε διαταγής σας (Υ.Δ.Τάξης) ο Ανθυπασπιστής ΑΘΑΝΑΣΊΟΥ Σεραφείμ, από τη Ρόδο, μετατίθεται στο Παρανέστι, ποιος ό λόγος?

Με το ακουστικό στο αυτί του παρέμεινε για λίγο σιωπηλός και μετά, σε μένα.

-Θάλασσα τα έκανες στη Ρόδο, κ. Ανθυπασπιστά.

-Ποια κ. Αρχηγέ?

--Εκφράστηκες απρεπώς

κατά πολιτικού προσώπου και σε δικό του ψηφοφόρο.

-Εγώ? Ποτέ δεν έγινε αυτό.. Με την κουβέντα όμως που είχα μαζί του θυμήθηκα πως πριν λίγες μέρες ένας 18τάχρονος πιτσιρικάς με είχε απειλήσει ότι «θα με κανονίσει».

Με το μηχανάκι του τρέχοντας είχε παρασύρει μια γυναίκα η οποία ήρθε στο τμήμα και παρακάλεσε να τον καλέσουμε για παρατηρήσεις.

Και επειδή ο μηχανόβιος ήταν γείτονας στο τμήμα και γνωστός για τις «σούζες» του τον κάλεσα αμέσως και, παρουσία της διαμαρτυρομένης, του έκανα αυστηρές συστάσεις.

Εκείνος έλεγε τα δικά του και κάποια στιγμή απειλώντας με «γιατί τον φώναζα» μου είπε ότι «θα με κανονίσει».

Εγώ «ως γενναίος αστυνομικός» του πέρασα αμέσως χειροπέδες και τον έστειλα στο αυτόφωρο με τα συνοδευτικά δικόγραφα.

-Αυτό είναι, μου είπε γελώντας ο Αρχηγός και, αντί να τον «κανονίσεις» εσύ, σε « κανόνισε»

εκείνος. Γιατί από το γραφείο πολιτικού προσώπου Ρόδου (μου είπε το πρόσωπο)

υποβλήθηκε στον Πολυχρονίδη (Υ.Δ. Τάξης) παράκληση, να φύγεις αμέσως από τη Ρόδο και ει δυνατόν, να μετατεθείς στα σύνορα. Τα είχα χαμένα και ο Αρχηγός κατάλαβε τη στενοχώρια μου.

-Κύριε Μπράμο, είπε στον Συνταγματάρχη που κάλεσε στο γραφείο του, τον κ. Αθανασίου τον γνωρίζω από τη Ρόδο, σε παρακαλώ

στείλε τον κάπου αλλού, όχι όμως στο Παρανέστι που αυτή την ώρα έχει δυο μέτρα χιόνι. Και ο κ. Μπράμος με έστειλε ως Αστυνομικό Σταθμάρχη, στην Αργαλαστή Πηλίου.

Με το Υπεραστικό ΚΤΕΛ Βόλου ταξίδευα για Βόλο και κατά τη διαδρομή σκεπτόμουνα πως εξ αιτίας ενός πιτσιρικά άφησα το κοσμοπολίτικο περιβάλλον στο οποίο 18 χρόνια ζούσα και πήγαινα μέσα στους «αγρίους» στεριανούς της «ζούγκλας».

ΑΡΓΑΛΑΣΤΗ. Το καμπαναριό του Ιερού Ναού των Αγίων Αποστόλων της Αργαλαστής-Πηλίου, κατά τη δική μου Γνώμη, είναι το πιο όμορφο και πολύς κόσμος κυριολεκτικά το καμαρώνει και το περιεργάζεται.

Φανταζόμουν τον εκεί κόσμο που ζούσε στη Μαγνησία, ιδιαίτερα της Αργαλαστής που εγώ πήγαινα, ως ανθρώπους άξεστους τον δε εαυτό μου θεωρούσα «πολιτισμένο» και «γνώστη» πολλών που εκείνοι οι «βάρβαροι βουνήσιοι» δεν γνώριζαν και είχα βγάλει το συμπέρασμα βλέποντας στον καθρέπτη του λεωφορείου και το πρόσωπο του «αγριάνθρωπου» οδηγού που είχε «τρελάνει», πέρα από μένα, και τους επιβάτες με τα Θεσσαλιώτικα τραγούδια, ιδιαίτερα το «τρία παιδιά Βολιώτικα», λες και δεν υπήρχαν άλλα γειτονικών Νομών, της Ρούμελης για παράδειγμα, όπως εκείνο το: «Συννέφιασε στον Παρνασσό, βρέχει στα Καμποχώρια»!

Φτάνοντας στο Πρακτορείο του Βόλου που τότε βρισκόταν

Με τα μικρά τόξα οι οικογενειακοί μας φίλοι/ζεύγος Γιώργου Γαλλέα/του οποίου σύζυγος κ. Χαρούλα, πολλή καλή Δασκάλα και άνθρωπος (λόγια του μαθητού της κ. Γιάννη Βαλσσαμόπουλου) μόλις, και ύστερα από χρόνια, την αντίκρισε είχε συγκινηθεί τόσο πολύ που δεν πήγε κοντά της επειδή φοβήθηκε να μη της προκαλέσει την ίδια συγκίνηση και πάθει κανένα κακό!

στην Καρτάλη-
Ιάσονος οδηγός
και
εισπράκτορας,
από τη σκάρα
οροφής του
Λεωφορείου,
κατέβασαν τις
αποσκευές των
επιβατών και
εγώ, παίρνοντας
τη δική μου,
ρώτησα τον
οδηγό που
βρισκόταν το
πρακτορείο της
Αργαλαστής.
-Αυτό είναι,

απάντησε ευγενικά εκείνος, όμως το λεωφορείο για το χωριό έφυγε, οπότε αύριο το απόγευμα θα φύγει ξανά, εκεί πηγαίνετε?

-Ναι απάντησα, όμως παρακαλώ, που μπορώ να βρω ξενοδοχείο?

-Ελάτε μαζί μου και πρόθυμα ο «αγριάνθρωπος», φορτωμένος τη βαλίτσα μου, που κυριολεκτικά «άρπαξε» από τα χέρια μου, με πήγε στο «Αίγλη» και το απόγευμα της

ΛΑΥΚΟΣ 22-9-2019 Την ημέρα του μνημόσυνου της Μαρίας Βαμβακά, εγώ με τον Παπαβασιλή, τον υπέροχο εκείνο άνθρωπο, ιερέα του χωριού, τον οποίο αγαπούν και εκτιμούν όλοι οι κάτοικοι του Λαύκου και όσοι είχαν ή έχουν την τύχη να γνωρίσουν αυτόν τον γεμάτο καλοσύνη άνθρωπο!

άλλης μέρας από το ίδιο πρακτορείο με λεωφορείο Πηλίου ταξίδευα για Αργαλαστή.

Θεέ μου τη ομορφιά είναι αυτή! Και με το πάλευκο χιόνι (αρχές Φεβρουαρίου 1965) που στόλιζε ρίζες

διαφόρων κορμών καρποφόρων δέντρων, πεύκων και ελάτων ο πίνακας ζωγραφιάς γινόταν πιο όμορφος και το ευλογημένο Πήλιο ήταν σαν να μου έλεγε: Φίλε ξένε, κοίτα με, κοίτα με και εγώ σου υπόσχομαι πως ποτέ, δεν θα κουράσεις τα μάτια σου!

Ατέλειωτες οι εκτάσεις και στο βάθος μια καταγάλανη θάλασσα συμπλήρωνε την ομορφιά του επίγειου Παράδεισου, αυτής της ευλογημένης Γής.

ΛΑΥΚΟΣ 22-9-2019. Το πιο γλυκό φύλι που δέχτηκα από την διαγγονή μου Αναστασία, κόρη της εγγονής μου Χαρούλας μετά την επιμνημόσυνο δέηση της προγιαγιάς Μαρίας του μικρού Αγγέλου που τόσο και εκείνη αγαπούσε.

Κοίταζα, κοίταζα ο νους μου όμως δεν ξεκόλλαγε από την Ρόδο στην οποία, για 18 ολόκληρα χρόνια, είχα ζήσει.

-Συγγνώμη θέλετε μια καραμέλα μου λέει ο κύριος που καθόταν στο διπλανό κάθισμα, προτείνοντάς μου ένα σωληνάκι με καραμέλες ΙΟΝ.

-Σας ευχαριστώ κύριε και, πήρα την καραμέλα.

-Στο Βόλο υπηρετείτε?

-Όχι, στη Ρόδο, τώρα όμως πηγαίνω Αστυνόμος στην Αργαλαστή.

Και εκείνος βάζει μια χαρούμενη φωνή που με ξάφνιασε .
-Ω, στο χωριό μου έρχεστε, καλώς ήλθατε, Κονιόρδος Δημήτρης λέγομαι.

-Χάρηκα πολύ κ. Κονιόρδο και εγώ Σεραφείμ Αθανασίου ονομάζομαι.

Από εκεί και πέρα με τα μπούρου μπούρου του μου είπε τόσα για το χωριό του και άρχισα να συμπαθώ «αγριανθρώπους»,

« βαρβάρους» και « άξεστους». Τον άκουγα, μου άρεσαν αυτά που μάθαινα η Ρόδος όμως, σβούρα γύριζε στο μυαλό μου.

Έλεγε, έλεγε, τον άκουγα ευγενικά αλλά μέσα μου :

Δεν με αφήνεις Χριστιανέ μου στις σκέψεις μου ιδιαίτερα τώρα που αυτές βρίσκονται στο 7άχρονο παιδάκι μου, το Χρήστο, που είναι η αδυναμία μου και εκείνο κλαίγοντας θα αναζητά τον πατέρα του.

Φτάνοντας στο χωριό ο κ. Κονιόρδος γεμάτος καλοσύνη και εγκαρδιότητα έσφιξε το χέρι μου και με ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά του.

-Τι άνθρωπος είναι κάποιος Δημήτρης Κονιόρδος ρώτησα, λίγο αργότερα, τα παιδιά του Σταθμού και εκείνα σχεδόν με ένα στόμα: Ο καλύτερος όχι μόνο του χωριού αλλά ολόκληρου του κόσμου, όπως είναι όλοι οι εδώ κάτοικοι!

Λίγες ήταν οι μέρες που νοερά και στενάχωρα τη Ρόδο σκεπτόμουνα.

Ήταν τόσο ζεστός ο κόσμος της Αργαλαστής που οικογενειακά αφομοιωθήκαμε (η σύζυγός μου υπήρξε δασκάλα στο εκεί Δημοτικό Σχολείο) και όταν μετά από δυο σχεδόν χρόνια μετατέθηκα στην πόλη του Βόλου είχαμε οικογενειακώς λυπηθεί που αποχωριζόμαστε ζεστούς, φιλόξενους και νομοταγείς πολίτες. Μάλιστα ποτέ δεν ξέχασα την ανταπόκρισή τους σε κάποιο δικό μου αστυνομικό κάλεσμα στο οποίο η Αργαλαστή είχε αλλάξει όψη με τα ασβεστωμένα σπίτια που ,στην κορφή του Βουνού , φάνταζε σαν νησάκι!

Τώρα, προχθές, ύστερα από πολλά χρόνια, πηγαίνοντας στο Λαύκο και επιστρέφοντας σταμάτησα στην Αργαλαστή για ένα προσκύνημα, στην εκκλησία των Αγίων Αποστόλων και, όχι μόνο.

Με τη βοήθεια καλού φίλου και του μπαστουνιού μου περπάτησα σε μερικούς δρόμους και σοκάκια του χωριού για να θυμηθώ τα τότε νιάτα μου με τα οποία χωρίς κούραση και με συναδέλφους που είχα στη δύναμή μου: Υπεν/ρχη Τίγκα Απόστολο, πατέρα της γνωστής και αξιαγάπητης, από χιλιάδες βολιώτες πελάτες της και όχι μόνο, κυρίας Ματίνας συζ, Βασίλη Παπαοικονόμου, που διατηρεί στην πόλη μας την ΜΗΧΑΝΟΓΡΑΦΙΚΗ, Καρτάλη- Αναλήψεως και Χωρ/κων: Πούλιου Κωστα, πατέρα του επίσης έγκριτου γνωστού δικηγόρου της πόλεώς μας κ. Πούλιου Χρήστου, Τσιώλα Βαγγέλη, Καλκαντέρα Βασίλη και Γκουντούμα Δημήτρη), εκ καθήκοντος φέρναμε σβούρα, δρόμους και σοκάκια.

Και δεν περπάτησα μόνο σε λίγα από αυτά, αλλά πέρασα και από το κλειστό συμπαθέστατο σπίτι που στεγαζόταν ο Σταθμός Χωροφυλακής, όπως και σε εκείνο στο οποίο για δυο χρόνια, με την οικογένειά μου, έμεινα.

Πανέμορφο εκείνο το σπίτι, όμως διαφορετικό το βρήκα επειδή με κάποιο συμπληρωματικό κτίσμα που έχει κτιστεί στην-τότε-τετράγωνη αυλή του, έχει χάσει την αίγλη του.

Συνάντησα και μερικά γνωστά πρόσωπα μεταξύ αυτών και την κ. Νικολέτα, θυγατέρα του μπάρμπα Δήμου (καλόγηρο τον φώναζε ο κόσμος) που τότε ήταν μικρό κοριτσάκι και τώρα, με τα παιδιά της, διατηρεί ταβέρνα, στην όμορφη πλατεία της Αργαλαστής.

Πολλοί οι-τότε-οικογενειακοί μας φίλοι και επιτρέψτε μου να αναφερθώ σε μερικούς: Κονιόρδο Δημήτρη, Σατραζέμη Νίκο, Παρρησιάδη Νίκο, (ήταν και Πρόεδρος της Κοινότητας) Ρακή Κώστα, ιατρό, Δημήτρη Παπαϊωάννου, Γιάννης Πάτρα η εκπαιδευτικός σύζυγος του οποίου, η Ελένη (Νίτσα) Ντούλα, μια πανέμορφη, καλοσυνάτη και ευγενική κυρία για την οποία, καθώς έλεγαν τα κους κους του χωριού και για την ομορφιά της, πολλές γυναίκες τη ζήλευαν, εν αντιθέσει με το αντρικό φύλλο που, από μακριά, την καμάρωνε!

Όμως, μέσα στην ψυχή μου, ξεχωριστή θέση και με την οικογένειά του είχε και εξακολουθεί να έχει ο Συμβολαιογράφος Αργαλαστής και Βόλου κ. Γιώργος Γαλλέας με τον οποίο μέχρι σήμερα, 54 τώρα χρόνια, διατηρώ την πιο ζεστή οικογενειακή φιλία, χώρια τους δεσμούς φιλίας που είχα αναπτύξει και με τους εκεί συναδέλφους μου και ιδιαίτερα τον Απόστολο Τίγκα και

Κώστα Πούλιο εκείνους τους υπέροχους ανθρώπους που κυριολεκτικά αγωνίστηκαν και υπό την καλή έννοια θυσιάστηκαν για την πρόοδο των παιδιών τους.

Αγαπητέ φίλε Γιώργο Γαλλέα , σε εκτιμώ και σε αγαπώ επειδή είσαι άρχοντας και δεν εννοώ την οικονομική αρχοντιά σου αλλά εκείνη που απορρέει από την λεπτότητα της συμπεριφοράς σου και το απέραντο ψυχικό σου μεγαλείο. Να ζήσεις φίλε μου και να περάσουμε τα εκατό μας χρόνια που είναι μεν δύσκολα αλλά μετά τα εκατό, έσω βέβαιος πως τα άλλα θα κυλούν πιο εύκολα επειδή αναπαυτικά σε παραδεισένιες πολυθρόνες θα ... καθοόόμαστε!

Και με τον «Αγριάνθρωπο» οδηγό του Λεωφορείου Αθηνών-Βόλου, Γιώργο Φιλίππου που με νευρίαζε με τα «τρία παιδιά Βολιώτικα» που συνεχώς άκουγα χωρίς να βάζει και το Ρουμελιώτικο «Συννέφιασε στον Παρνασσό» γνωριστήκαμε περισσότερο και γίναμε οικογενειακοί φίλοι.

Αγαπητοί κάτοικοι της Αργαλαστής ,πολλές φορές και φευγαλέα έχω επισκεφθεί το χωριό σας όμως δεν είχα το χρόνο να σεργιανίσω μέσα σε αυτό στο οποίο κατά το παρελθόν και ως αρχή του τόπου έζησα.

Πιστέψτε με , με την προχθεσινή μου επίσκεψη πολύ συγκινήθηκα επειδή -τότε- αντί «αγριανθρώπους» που εγώ σκεπτόμουνα ότι θα εύρισκα, καλοσυνάτα πρόσωπα συνάντησα και, αρκετούς φίλους απόκτησα.

Και για την ιστορία:

Με εκείνον τον μηχανόβιο πιτσιρικά ο οποίος από τη Ρόδο το 1965, με έδιωξε, κάποτε και ύστερα από χρόνια τον συνάντησα στη Ρόδο, (τον γνώριζα γιατί καθόταν δίπλα στο τμήμα) και τον ρώτησα γιατί το έκανε αυτό.

Ζήτησε συγγνώμη και μου είπε πως όταν το έμαθε ο πατέρας του τον μάλωσε και πήγε στο πολιτικό γραφείο προκειμένου να επανορθώσει την αδικία . Όμως ήταν αργά επειδή εγώ, είχα φύγει. Όλα δε είχαν γίνει εν αγνοία, του πολιτικού προσώπου.

Από το γραφείο του κάποιος τηλεφώνησε στο Υ.Δ.Τ. και με-δήθεν-παράκληση του Υπουργού Βιομηχανίας Γιάννη Ζίγδη (που δεν ήξερε τίποτα) ζήτησαν να φύγω αμέσως και ει δυνατόν στα σύνορα και οι γραμματείς του άλλου υπουργού, από την αγαπημένη μου Ρόδο, με πήραν σηκωτό.

Ο κύριος, που τότε, ως μηχανόβιος πιτσιρικάς με έδιωξε ζει στη Ρόδο, είναι 73 χρόνων και ανήκει στους φίλους μου. Πριν όμως κλείσω τη γραφή μου θέλω να συμπληρώσω και δυο λόγια για τους αγαπημένους μου Ρόδιους και γενικά τους Δωδεκανησίους.

Αγαπημένοι μου φίλοι τα χρόνια που πέρασα κοντά σας ποτέ δεν τα ξέχασα και τούτο γιατί δεν ξέχασα την καλοσύνη όλων σας, τον πολιτισμό σας, την ευγένεια ψυχής την φιλοξενία σας, την ανθρωπιά σας , αλλά και την αγάπη που περιβάλατε όχι μόνο εμένα αλλά όλους τους συναδέλφους μου .Μια βεβιασμένη ενέργεια ενός πιτσιρικά που είχε ως αποτέλεσμα να φύγω χειμωνιάτικα και άδικα από τη Ρόδο δεν στάθηκε εμπόδιο στο να ξεχάσω φίλους και ομορφιά νησιών και ιδιαίτερα της Ρόδου. Σας αγαπώ, όπως αγαπώ και τον όμορφο Βόλο στον οποίο μόνιμα διαμένω. Να ζήσετε

ΣΓΜΕΛΙΩΣΗ: Την 22-10-2019 δημοσιεύτηκε στον Ταχυδρόμο.